

dovolj!“ In zopet le-isti: „Umetnost, kateri so utelešene razkošne oblike in luksurijoznost, nosi že v sebi svojo obsodbo in gotove kalč neizogibne in bližnje smrti.“ In G. Chiarini: „To blato, ki se množi in raste, raste v neki vrsti slovstva spravlja nazadnje v nezaupnost celó najmirnejše duše, in se gabi celó najbolj razvajenim ljudem.“

Še mnogo prav karakterističnih citatov bi mogel navesti, posebno izmed Francozov celo legijo takih, kateri so bili najprej najgorkejši pristaši te struje in naturalizma, a kmalu so se mu srdito odpovedali, ker je bilo vendar preveč; n. pr. P. Bonnetain, J. H. Rosny, L. Descaries, P. Margueritte, G. Guiches i. dr. Toda dovolj bodi teh!

In da znaš, dragi moj, od kod prihajajo navedene pridgice! Izbral sem jih nalašč; vsi imenovani pisatelji so moderni možje, ateisti, materijalisti, veristi in kar si moreš še kaj tacega misliti; in pa, kar je tudi važno, priznane in odločujoče avtoritete. Čemu navajati avtoritete izmed naših somišljenikov? Sami naj se sodijo!

Žal, da se pri nas vsaka neugodna kritika razlaga tako, kakor bi bila nasprotna slovstvu sploh. O, kdaj nas bo v delu za narod združila ona ljubezen, ki bi pregnala tak sum!

Naj bi sedaj naši mladi dobro premislili stvar, za katero se trudijo, in naj bi krenili na boljšo pot, sebi in narodu v korist in slavo; naj bi sami odstopili od nevhvaležnega dela, od zgradbe na tako slabo podstavo osnovane; saj drugače se jim itak sama na glavo zruši!

Jelena, črnogorska kneginja in soproga laškega kraljeviča.

Dovolj za danes! O priliki bom morda nadaljeval. Zdravstvuj, prijatelj!

Tvoj

Branivoj.

Dva grobova.

Simon Robič.

Smrt je zopet pobrala sotrudnika našemu listu, naši domovini pa velikega strokovnjaka, poznavalca in nabiralca prirodnin, Simona Robiča. Strokovnjaki izven domovine so poznali in občudovali njegovo veliko znanje na posebnem polju polžev; domačini smo ga poznali iz njegovih krajših sestavkov v raznih listih, duhovski tovariši in drugi prijatelji pa so poznali njegovo šaljivost, skromnost, pa tudi posebno resnicoljubnost.

Simon Robič (Robič se je pisal do l. 1865.) se je rodil v Kranjski gori na Gorenjskem dne

11. svečana l. 1824. Po navadnih studijah je bil posvečen za mašnika l. 1850., leto potem pa nastavljen za kapelana v Metliki. Tu je ostal kaka tri leta, potem pa je prišel za malo časa v Loški potok. Tri leta je služboval za kapelana v Dobu (1857—1859), in zopet tri leta Preddvorom na Gorenjskem. Dalje pa je bil v Borovnici (do l. 1868.), kjer se je marljivo bavil z nabiranjem in preiskoval tudi razne jame. L. 1869. ga je našlo že v Št. Juriju pri Kranju, odkoder se je pet let potem preselil za upravnika na Šenturško goro, kjer je prebil

T. l. 1870. za beneficijala na Olišek